

Мар. Господинъ Сганареле! променете, молиж ви, тоя начинъ на говорене, понеже философията на Пирониститъ, отъ които сжмъ и азъ. . . .

Сган. *(На себе-си).* Пакъ философин захванжхме, та не штемъ да их искараме добръ!

Мар. На която бѣ началникъ безсмъртний Пиронъ, заповѣда да не изричаме никое предложение съ сжштностъ, но да говоримъ за сѣко нѣшто съ небрѣжение и недовѣрие, и сѣкога да оставяме нерѣшени прѣсждитѣ си. Поради тая голѣма дума, приятелю мой, не трѣбва да казвашъ дойдохъ да ме посѣвѣтовате, по чини ми се че дойдохъ.

Сган. *(На себе-си).* Алтросъ кавосъ контарелмосъ! *(На Марфури).* Чини ми се ли казахте?

Мар. Да.

Сган. Какъ ми се чини когато дѣйствиелно дойдохъ!

Мар. Работата е далечъ отъ да е истинна. Може да ви се чини, но тая работа да не е въ сжштностъ истинна.

Сган. Но вие, Господинъ философе, ме подигравате! Не сжмъ ли азъ, който дойдохъ въ кжштата ви? не чукижхъ ли вратата? не отворихте ли ми? не влѣзохъ ли внѣтре? Какъвъ дяволъ! Говориж ви, говорите ми, нема никакво сѣмнѣние въ това. Ето, не сжмъ ли азъ, който ви хваштамъ ржката? Но нека оставимъ тия сега, и нека поговоримъ за работата ми. Дойдохъ прочее, или, както искате, чини ми се че дойдохъ, за да ви поискамъ че ми се чини че сжмъ намислилъ да се ожена.

Мар. Незнамъ ништо.

Сган. На ето че азъ ви го казвамъ.

Мар. Възможно.

Сган. И момата която штж да земж, е много млада и хубава.

Мар. И това не е невъзможно.

Сган. Прочее штж ли направѣж добръ или злѣ ако се ожена за неиж?

Мар. Или едното, или другото.

Сган. *(На себе-си).* Слушай отговаряне! *(На Мар-*